

SIMONA ARNSTET

Kraljica noći

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Simona Ahrnstedt

NATTENS DROTTNING

Copyright © Simona Ahrnstedt 2021

Published by agreement with Solomonsson Agency

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kraljica noći

Ruka Kejt Ekberj skoro da uopšte nije zadrhtala dok je otvarala vrata banke u centru Stokholma. Stara i ugledna glavna poslovnica odlikovala se mermernim podovima, visokim tavanicama, ogromnim palmama u antikvarnim urnama i uljima na platnu u zlatnim ramovima s portretima osnivača (isključivo muškaraca) na zidovima. Danas više nijedna bankarska filijala ne izgleda tako. Ali na tom mestu kao da se vreme kretalo s manje žurbe nego napolju.

Kejt se uspravi. Odabiru odeće je posvetila više pažnje nego inače, jer je danas želela, ili *moral*a, nekog da očara i ubedi. Zato je ispod zimskog kaputa nosila usku suknju boje vina i pripijeni džemper sa V-izrezom iste hladne tamnocrvene boje, koja joj je savršeno pristajala uz bleđ ten i tamnu kosu. Kejt je znala da se niže žene ne shvataju podjednako ozbiljno kao visoke, a pošto je bila pragmatična osoba, ovo je rešila nošenjem visokih potpetica. Kosa joj je bila mirišljava i sjajna, tog jutra je išla kod svog frizera. Bio je to veliki izdatak imajući u vidu u kakvom se katastrofalnom stanju njen život u tom trenutku nalazio, ali očajna vremena su zahtevala očajničke mere. Protresla je holivudskim uvojcima i potražila svog ličnog bankara

Nou Antonsona. Noa je bio mlad, uslužan, i odobravao joj je većinu toga što bi zatražila, zbog čega je ona danas osećala veću zahvalnost nego ikada pre. U sebi se ponadala se da će i sada sve ispasti kako treba.

„Dobar dan“, pozdravila je visoku plavokosu ženu koja joj je prišla.

„Noa je bolestan“, rekla joj je žena uz neskrivenu zluradost. S visine je osmotrila Kejtine grudi, laskavo eksponirane ispod vune boje vina.

„Moraćete da dođete drugi put“, dodala je žena, odvajajući pogled od nje, sa očiglednom namerom da se udalji. Sigurno joj se žuri da upropasti nekog kreditnog dužnika ili štedišu, pomisli Kejt s neodobravanjem.

„Najradije ne bih“, rekla je ona, ne uspevajući da priguši paniku u glasu.

I baš kada je želela da kaže još nešto – ni sama nije znala šta tačno – njen telefon se oglasi iz tašne jednim *pling*. Bankarka iskoristi tu priliku da joj se izmigolji, s licem koje je delovalo podrugljivo, ili možda progonjeno.

Uz malo sreće, to bi mogao biti Noa, pomisli Kejt ispunjena nadom, dok je razmišljala za kojim bi još slamkama mogla da posegne žena u njenoj bezizlaznoj situaciji.

UV: Kurvo. Gde su pare?

Tako dakle. Došao je i taj dan.

Kejt odvoji pogled od telefona, za trenutak obamrla. Pa ona se upravo bavila pronalaženjem para. Ili je barem to pokušavala.

Misli, Kejt, misli, govorila je sebi. Kada bi samo imala više vremena. Tada bi mogla da preduzme nešto od onoga što bi normalna osoba učinila u toj situaciji. Da pozove policiju. Ili možda da pobegne iz zemlje. Pogledom je prelazila preko radnih stolova, kompjutera i ljudi u tamnoplavim ili sivim odelima. Dva muškarca su joj se osmehnula učtivo, ali zauzeto

pre nego što su se vratila nekoj raspravi nad hrpama dokumenata. Ne računajući to, svi su je ignorisali. Premestila je tašnu u drugu ruku. Moraće ovo da reši. Odmah.

Iznenada, njene oči susretoše nečije sive, hladne. Bio je to *onaj* čovek. Kejt nije znala kako se zove, ali ga je i ranije viđala u banci. Sigurno je tu neki šef? Čelo mu je stalno bilo nabrano, kao da nosi sve krahove svetskih berzi na svojim plećima, većito nadvijen nad nečim što mu izgleda zadaje glavobolju. Ona ga nije poznavala, nikada nisu razgovarali, ali nije joj se dopadao. Bez nekog naročitog razloga. Izuzev toga što bi je svaki put kada ona dođe tu – dosad ga je valjda videla dva ili tri puta – on pogledao kao da se čudi kako su je uopšte pustili na vrata. U uobičajenim slučajevima ne bi ni obratila pažnju na njega, ali ovo sada nije bio uobičajen slučaj. Bila je navikla da procenjuje status raznih ljudi, a taj strogi čovek je imao vlast nad novcem u banci. On joj je postao novi cilj.

Kejt je bolje namestila džemper, trudeći se da ne dozvoli panici da je savlada. Nije joj baš bilo svojstveno da doživljava slomove, jer odavno bi propala da je od krhke sorte. Ne, Kejt Ekberj je borac, podsetila je samu sebe. Prkosno je zadržala čovekov sumnjičavi pogled, primoravajući ga da je *primeti*.

„Mogu li da vam pomognem?“, upitao je naposletku, i to kao da mu reči izvlače akušerskim kleštima.

Ponadala se da se ne vidi kako se ispod svog supertesnog i učvršćujućeg veša znoji kao svinja. Dok je bila mlađa, nisu joj bila potrebna pomagala da zadrže obline na mestu, ali godine i gravitacija su činile svoje. Neumoljivo.

Prišla mu je i provokativno zanjihala bokovima. Nasmušila se, ali ne preširoko. Muškarce je lako zaplašiti, pa je važno izgledati veselo, bespomoćno i bezopasno taman koliko treba. Čovek je na sebi imao starinsko odelo sa dvostrukim kopčanjem, sivi prsluk, snežnobelu košulju i tamnoplavu kravatu.

Kejt se nasmešila taman toliko da se ukažu jamice na obrazima.

„Dobar dan“, rekla je, puštajući da se u glasu čuje i malo zadihanosti, malo one bespomoćnosti u stilu *Hej, ti veliki i snažni čoveče, da li bi pomogao meni sirotici?* Obično je delovalo, ali ovaj je i dalje izgledao smrknuto i to je bilo sve. Čeličnosive oči, nalik na tmurni novembarski dan ili neki tvrd metal od kog se prave predmeti čelične čvrstine.

„Imala sam zakazan sastanak kod Noe, ali...“ Pustila je da rečenica zamre, naherila glavu. Ma hajde, valjda sam te makar malo dotakla, razmišljala je dok su joj graške znoja izbijale navrh čela.

„Koliko mi je poznato, Noa je bolestan.“ Čovekov duboki glas izražavao je neodobravanje, kao da bolest zaista ne predstavlja valjan razlog da Noa ne dođe na posao. Posle toga nije rekao više ništa.

„Možda biste vi mogli da ga odmenite? Ići će brzo.“ Kejt se ugrize za usnu. Nijedan od njenih trikova nije delovao. On je pre izgledao kao da mu ona sve više ide na živce. Je li moguće da ju je prozreo? Ali nije htela da odustane. Nastavila je da stoji tu, s jamicama na obrazima i zadihana, i trudila se da ga primora da obrati pažnju na nju. Njegove vilice su se kretale. Bio je glatko izbrijan, bez ijedne propuštene dlake na bradi, a smeđa kosa mu je bila kratko podšišana, pri čemu se ni vlas kose nije usuđivala da iskorači iz stroja.

„Dobro de“, rekao je na kraju, svakim slogom iskazujući negodovanje. Nju bi to u uobičajenim slučajevima nasmejalo, navelo je da se oseti kao da joj je upravo upućen izazov. Ali ne i sada. Jer ako njene smicalice nisu delovale, kako će uspeti da izdejstvuje ono zbog čega je došla? I to odmah? Nije imala vremena da zaključi kako funkcioniše taj sivi, zvanični, sumnjičavi bankarski šef, i šta deluje na njega. Nije imala vremena da upotrebi svoj arsenal trikova. Novac joj je bio potreban *odmah*.

On pokaza u pravcu jedne kancelarije pa krenu tamo, ostavljajući nju da žuri za njim. Suknja joj je bila tesna, sjajne čizme imale su visoke potpetice, a on je bez imalo učtivosti pravio

toliko duge korake da ju je primoravao da na krajnje nedostojanstven način trčkara kako bi održala korak s njim.

Kada joj se najzad pružila prilika da sedne, prekrstila je noge tako da je sve na njoj zašuštalo, i pustila je da joj se kosa meko spusti do jednog ramena. Prevukla je prstom duž dekoltea na džemperu, kao da to radi nesvesno, iako je to bila predstava namenjena njenoj publici. Onaj čeličnosivi jedva da ju je i pogledao. Je li možda izgubila svoj šarm? Četvrt sata ranije, baš pre nego što je zakoračila u banku, SMS-om ju je otkao njen pratilac za to veče. Bio je to uglađen, kratko ošišan finansijer s kojim je flertovala neko vreme i koji bi joj bio savršen pratilac. Neki od onih s kojima je trebalo da stupi u kontakt postajali bi toliko uznemireni u susretu sa usamljenom ženom da je želela da kraj sebe ima muškarca kao masku, kako bi delovala bezopasno i „normalno“, a ne kao poslovna žena čvrsta poput kamena. Ali on ju je otkao. A sad još i ovo.

Nasmešila se što je ljupkije mogla, iako bi najradije tresnula nogom o pod od ogorčenja. Ona nije odrasla u izobilju. Sve što je imala stvorila je sama. Neprestano je morala da se trudi kako bi prestala da se oseća kao cura iz predgrađa, a taj prokleti bankar ju je navodio da se oseća baš tako, i to je bilo nešto što je najviše mrzela.

Svaka stvarčica je imala svoje mesto na radnom stolu između njih. Na polici za knjige iza njega nije bilo nijednog ukrasnog predmeta, samo knjiga i fascikli u ravnim redovima. Ispred njega nijedna fotografija. Uz to nijednom nije pogledao ka njenom dekolteu. Je li možda gej? Sumnjala je. Osim toga, nije da se hvali, ali ona se dopada i homoseksualnim muškarcima. Ali ovom muškarcu? Jok.

Jakob Grim, pročitala je na nepotrebno velikoj mesinganoj pločici na radnom stolu. Prezime joj zazvuča nejasno poznato. Kao neki pokojni kralj čije je ime naučila u školi, pa ga zaboravila odmah posle kontrolnog zadatka, na kom je pritom dobila nedovoljnu ocenu. Ali ona i nije bila razredna pametnica. Bila je

isuviše zaokupljena preživljavanjem od danas do sutra. Iz većine predmeta je ostajala neocenjena, a izostanci su se samo gomilali.

Kejt je spustila u krilo omiljenu Šanelovu tašnu, uspravila se na stolici, pa ga dobro odmerila ispod trepavica. Strog, krut i korektan, to je bio samo početak opisa. Taj Jakob Grim bi se zapravo savršeno uklopio na prijemu na kom ona mora da se pojavi te večeri, sinulo joj je. Jer sada se već bila dovoljno preslišala da bi mogla da utvrdi ko je on. On je bogataš. Elita. Privilegovan i sigurno ga izuzetno poštuju upravo oni od kojih ona najviše zavisi: ljudi s novcem, moći i vezama. Sa svojom urednom odećom i savršeno ošišanom kosom predstavljao je oličenje Bogatog Belca, i mogla se opkladiti da poznaje baš sve finansijere, da ima baš prave kontakte i pristup svetu u kom muški pol predstavlja najjaču od svih valuta. Šta bi strogi Jakob Grim rekao kada bi posetio njen klub? Kada bi došao na neke od raskalašnijih večeri? Onda kada su njeni šankeri goli do pojasa, a šankerke odevene u lakiranu kožu. Ili kada bi banuo negde oko četiri ujutru, kada je muzika zaglušujuće glasna, alkohol teče u potocima, a gosti plešu na šanku. Kejt se osmehnu na tu pomisao. Obožavala je takve noći. Dok on sigurno mrzi sve što daje glasa od sebe ili se zabavlja.

Uputio joj je još jedan hladan pogled, već je izgubila račun koji po redu. Bio je upadljivo ravnodušan prema jamicama na njenim obrazima i uzlepršalim trepavicama. Bože, koliko bi volela da ga šokira. Da ga izvede iz takta. Detinjasto, ali istinito.

„Ja se zovem Kejt Ekberj“, počela je.

„Aha.“

„I potrebna mi je pozajmica.“

On poravna beležnicu koja je ležala na stolu. „Baš neočekivano“, primetio je suvo.

Tako dakle. On je verovatno znao ko je ona. Znao je da joj je Noa odobrio već nekoliko kredita sa fantastičnom kamatom. Nedostajao joj je Noa.

Ponovo je naherila glavu, osetila zatezanje u vratu, moraće brzo da ga ispravi. Hajde već jednom, uštogljeni jebeni Jakobe Grime.

„Koliki iznos ste imali u vidu?“, upitao ju je preko volje.

Osmotrla ga je, silno se trudeći da se smeši i bude slatka, jer zapravo duboko u sebi nije bila takva. On nije zasluživao njen osmeh, sveže doteranu frizuru i zanjihane bokove. Najviše od svega je želela da ga šutne u cevanicu šiljatim vrhom čizme, pa da preseli svoje poslovne interese na neko drugo mesto. Ali nije smela da zaboravi širu sliku. Onu koja se ticala preživljavanja. Ako je bilo ičeg što je Kejt Ekberj dobro znala, onda je u pitanju bilo to da preživljavanje prilično često zahteva da se žrtvuje dostojanstvo. Ona će morati nekako da primora tog čoveka da joj da ono što joj je potrebno.

Kejt duboko udahnu, da bi zatim progovorila zvonkim glasom, kao da ga čika da makar i pomisli da joj uskrati traženo.

„Treba mi četvrt miliona kruna.“

I ti mi ih moraš dati, pomislila je.

Moraš.

Jakob Grim je naterao sebe da ne skrene pogled kada je Kejt Ekberj pogledala ka njemu. Ispravio je leđa, napeo ramena i pogledao je hladno, u nadi da će shvatiti poruku i napustiti banku i taj pristojni, uređeni svet u kom se on kreće. Ali ona je i dalje sedela tu. Kejt Ekberj. Dvadeset i sedam godina, prisećao se, rođena baš pred Božić, dakle uskoro puni dvadeset i osmu. Čudno je kako neke činjenice umeju da se zadrže u mozgu. Kejt je preduzetnica, ali je i slavna ličnost, i to od onih glamuroznijih. Neke od poznatih koji bi svratili u banku jedva da biste i prepoznali, jer u stvarnosti nisu nimalo upadljivo zračili. Ali Kejt je bleštala kao vatromet sa svojom tamnom, sjajnom kosom, odećom jakih boja i svetlim tenom. Uz to je i predstavljala oličenje svega onoga što je Jakobu ulivalo nelagodu: ekstravagantnog životnog stila, lumpovanja, odsustva mere i nepouzdanosti. Za ovo poslednje nije znao zasigurno, ako ćemo pravo. Ali *delovala* je nepouzdana kao kredit preko SMS-a. Mada je možda tu bio nepravedan. Žena u odeći boje vina koja je sedela naspram njega odišući seksom možda je ipak normalna u poređenju s njim. Verovatno je tako, ako iskreno razmisli. Jer poprilično vremena je prošlo otkako se

on poslednji put osetio normalno. A još više otkako je i *bio* normalan. I otkako je predstavljao nešto drugo osim onoga što je sada: prazne ljušture.

Kejt je gledala pravo u njega, bez ikakvog straha ili ustezanja. Imala je usne sa blago povijenim krajevima, i zato je izgledala kao da se stalno smeši. Ili je možda uvek i bila vesela. Ima takvih ljudi. Onih koji se uz cvrkut probijaju kroz život, naviknuti na to da dobiju šta god požele. Cela ta situacija odisala je nečim zbog čega je dodatno ukrutio leđa. I uopšte uzevši, ponašao se kao da je znatno stariji od svojih trideset devet godina. Ti nisi star, Jakobe, obično mu je govorila sestra u pokušajima da ga nagovori da kupi novu odeću, izađe među ljude, počne da živi. Nije bila u pravu. On se osećao kao stogodišnjak.

Kejt se bila smestila u jednu od njegovih stolica za goste, komad nameštaja od debele sjajne kože koji bi zaškripao svaki put kada se ona pomeri. Tesna suknja joj se malo popela uz butinu. Ispod nje je imala sjajne, tanke čarape, primetio je, pre nego što je brzo podigao oči i susreo njen nestašni pogled.

Ta naelektrisana, egzotična, senzualna Kejt Ekberj, koja je izgledala tako, tako... Jakob nije uspevao da pronađe reč. Je li Kejt bila ohola? Nadmena? Ili je pak saosećala s njim dok ga je posmatrala? Baš kao i njegova porodica, iako su svi to zdušno poricali.

„Četvrt miliona“, čuo ju je kako izgovara.

Umalo nije otpuhnuo kroz nos. Dakle zbog toga je došla tu umesto da podnese zahtev onlajn. Bila je to pozamašna suma. Ona se smešila i smešila i smešila. Gospođica Ekberj je sasvim sigurno bila naviknuta na to da joj muškarci daju sve što poželi čim tako naheri glavu. On je, naravno, već shvatio da joj je Noa odobravao kredit za kreditom sa smešno niskim kamatama. Kao da banka za koju je Jakob bio odgovoran, koju su pre sto pedeset godina osnovali marljivi poslovni ljudi i koja je doprinosila redu i stabilnosti, treba da joj služi kao lični bankomat kad god joj se prohte.

Ona se pomerila, suknja joj se dodatno zadigla, otkrivajući meke butine. Da li je to radila namerno? Verovatno jeste.

Njene krupne molećive oči upijale su se u njegove. Grizla je donju usnu kao da će je time sprečiti da drhti. On se posrami zbog tog uticaja koji je vršila na njega, osetivši se nenaviknutim na nešto što je sasvim očigledno bilo samo igra. Podozreo je da deluje kao glupan.

„Meni je stvarno potrebna pozajmica“, rekla je ona tiho i promuklo. „Ako je moguće, danas. To je valjda moguće? Molim vas?“

Postoji li ijedan razlog zbog kog bi njegova inače dobro vođena filijala banke trebalo da odobri toj ženi makar samo još jedan kredit, razmišljao je, istovremeno sa užasom osećajući kako je na ivici da popusti.

„Šta ćete uraditi s tolikim novcem?“, upitao je, glasa napetog od svih tih osećanja koja je obuzdavao.

Ona je polako zatreptala, izgledala je tako neodlučno i mlado. Ovlažila je usne i pogledala ga pravo u oči. Kao neka ponizna srna. On umalo nije otpuhnuo kroz nos. Nije bilo ničeg poniznog u ovoj zavodnici.

„Imala sam u vidu blanko pozajmicu. Vi sasvim sigurno možete da mi ponudite bolju kamatu pošto su svi moji poslovi kod vas? To je sigurno bolje rešenje nego da, šta znam, uzmem pozajmicu na nekom drugom mestu.“

„Šta ćete uraditi s tim novcem?“, ponovio je on.

Ona ga je sada pogledala molećivo. Napravila je mikroskopsku pauzu. Pa onda: „Hoću da renoviram kuću. Kupatilo. I kuhinju. Hitno je. Ne znam ni sama šta da radim ako mi vi ne budete pomogli“, rekla je, i samo nastavila da sedi tako nasuprot njemu, u ogromnoj kožnoj stolici, delujući potpuno bespomoćno. Imala je u sebi nešto od čega je bilo teško odbraniti se.

Jakob je prevrtao po rukama olovke sa stola, ispunjen protivrečnim osećanjima. S jedne strane, ona je bila glamurozna poslovna žena, sasvim sigurno naviknuta da dobije sve što zatraži.

Ali s druge strane je delovala gotovo ranjivo. Kao da se trudi da glumi čvrstinu, dok je zapravo na ivici sloma. Potpuno neshvatljivo, Jakob se prepoznao u tom osećanju, i to ga je navelo da poklekne. Bio je u stanju da se odupre i s podsmehom odbaci gotovo sve osim te ranjivosti pred njim. Otvorio je njen račun na kompjuteru. Prihodi su delovali stabilno. A ona je brzo i bez oklevanja odgovarala na sva njegova kontrolna pitanja.

„Videću šta mogu da učinim“, čuo je svoj glas kako govori. Kao da je neko drugi ovladao njegovim ustima i mozgom, neko ko je želeo da pomogne jednoj krhkoj i zabrinutoj ženi. Zašao je dublje u informacije o njenoj firmi. Da bi dobio na vremenu. Jer on je zapravo imao ovlašćenje da odmah odobri kredit. A odmah se moglo primetiti da su njeni poslovi u njihovoj banci sasvim u redu. Videli su se nizovi lepih crnih brojki. A renoviranje je predstavljalo osnovan razlog.

„Je li to istina?“, izustila je, pogledavši ga kao da je upravo oslobodio svet kancera. Njeno divljenje je bilo opasno po život. Moglo je navesti čoveka da pomisli kako je fantastičan, iako zna da je sve samo ne to. „Mogu li da dobijem novac odmah?“

„Za renoviranje?“

Pogledala ga je pravo u oči. Ovoga puta nije bilo pauze. „Moj preduzimač tako zahteva.“

„Dobićete ga na račun čim budete potpisali ovde i ovde“, rekao je on kruto, stavljajući pred nju još topao dokument, tek izvađen iz štampača.

Ona je uzela olovku svojim tankim prstima i potpisala, hitro i vijugavo. Rukopis joj je bio obmanjujuće uredan. On ju je proučavao pogledom. Objektivno gledano, bila je veoma lepa. Ali lepota ne znači ništa. Lepa spoljašnjost može da krije tajne od kojih se više nije moguće oporaviti. Spoljašnjost je lišena značenja. On samo za tren očeša pogledom njen dekolte.

Ona razvuče usta, sva ranjivost je isparila iz nje, i sada je ponovo izgledala kao fatalna žena u nekom filmu crnog talasa. Kao da je imala hiljadu različitih oblića.

„Šta?“, upitao je on ljutito, zbog toga što ga je uhvatila kako joj gleda u grudi.

Ona se ponovo nasmešila, izvadila ružičasti cilindar iz svoje tašne, odvrnula ga i prešla karminom preko usana. „Samo se pitam...“ Uzdigla je meka, obla ramena, pa ih ponovo spustila.

„Šta?“ On je mrzeo ovakve igre. Dobila je svoj novac. Sad je bilo dosta.

Vratila je ruž za usne na mesto. „Da li ste ikada učinili nešto neočekivano, prekoračili granice?“

Sada je Jakobu došlo da prevrne očima. Ima li ičeg toliko deprimirajućeg kao ljudi koji misle da se život svodi na to da treba da popustite kočnice i uhvatite dan? Zar joj nije upravo odobrio kredit? Naterao je sebe da popusti stisak oko pozlaćenog penkala koje je držao previše čvrsto. Spustio ga je na sto. Poravnao ga u odnosu na ivicu. Nije on bio opsednut redom, ali je voleo kada stvari stoje ravno. I kada su situacije i okruženje organizovani kako treba.

„Ja sam izabrao da svoj život vodim u okviru granica, i to mi sasvim odgovara.“ Ne pokušava ovde on da manipulacijama pribavi sebi novac i pogodnosti, poželeo je da doda.

„Aha.“ Kejt ga je ispitivački posmatrala.

„Šta?“, upitao je on ponovo. Taj njen pogled kao da je prodirao do same njegove srži.

Nasmešila se. Ponovo. Ta žena se mnogo smešila. I svaki put kada bi to učinila, na obrazima bi joj se pojavile jamice. Dve, duboke.

„Razmišljam o tome da vas pitam nešto.“

Jakobu mozak počeo da pulsira od sumnjičavosti. Ako bude želela još novca, on će ustati i lično je ispratiti iz banke.

„Šta?“, upitao je po treći put. Zahvaljujući Kejt Ekberj, zvučao je kao idiot.

„Eh, zaboravite.“ Ugrizla se za donju usnu.

„Verujte mi, najradije bih da zaboravim“, rekao je on. Ni to nije bila istina. I protiv svoje volje, očigledno je bio radoznao, na ivici da se upeca na mamac koji mu je poturen.

Ona je gledala u njega, on je gledao u nju. Vazduh se zgusnuo, osećalo se naelektrisanje. Kao iz onih pločica prilikom reanimacije srčanih bolesnika.

Naposletku je rekla: „Ja se sve vreme pitam kako da vas nagovorim da večeras pođete sa mnom na jedan događaj.“ To je propratila beskrajno ženstvenim kikotom. „Izvinite. Mislim da sam malo pod utiskom svega ovoga.“ Mahnula je rukom, kao da njom želi da obuhvati prostoriju, dokument, njega. Kao da je neka potpuno smušena ženica. On joj nije poverovao. Video je čelik u njenim očima, iako ga je ona dobro skrivala.

„Događaj?“, upitao je i pored toga.

„Potrebno mi je da kraj sebe imam osobu poput vas.“

„Poput mene?“

„Znate već, nekog s kredibilitetom.“

On je sedeo potpuno nepomično. Da li ju je dobro čuo i da li se ona šegači s njim? Na obrazima su mu se pojavile rumene mrlje. „Zaboravite na to. Izvinite“, rekla je.

„Možda bih vas iznenadio“, čuo je Jakob sebe kako govori, iako nije mogao da se seti kada je poslednji put *ikog* iznenadio. Ne bi ništa ni rekao da ona nije izgledala posramljeno, kao da je ispala glupa pred njim. Nije želeo da je posrami.

„A kako?“

Šta bi ta žena s jamicama od smeha na obrazima rekla kada bi saznala koliko je prošlo otkako je on poslednji put bio na dejtju? Da li bi ga sažaljevala? Prsnula u smeh? Užasnula se? Verovatno sve to. Sledeće godine puni četrdeset godina, pomislilo je Jakob. Život mu je izmicao dan po dan, a on nije bio u stanju ništa da preduzme u vezi s tim. Samo je radio i spavao. Samo je sedeo u svojoj kancelariji i odobravao blanko kredite ženama odevenim u boju vina.

„Jakobe?“ Kejt je dodirnula mesinganu pločicu tanušnim prstom. Imala je duge lakirane nokte. Bili su špicasti, crveni i ženstveni. Baš kao i sve ostalo u vezi s njom. Ženstveno. Privlačno. Opasno. Sasvim izvan njegove zone udobnosti. Poželeo

je da povuče ka sebi mesinganu pločicu, zamoli je da prestane da je dodiruje. Zamoli je da ide.

„Rekli ste da ćete me iznenaditi“, podsetila ga je.

„Možda, rekao sam.“ Barem mu je glas bio stabilan.

„Mhm.“ Podigla je mesinganu pločicu i dobro osmotrila ime. On je morao da se suzdržava kako joj ne bi naredio da je spusti na mesto.

„Jakobe Grime“, izgovorila je polako.

„Da?“

„Da li želite da izađete sa mnom večeras? Na jedan događaj. Kao moj pratilac.“

Pitanje je ostalo da lebdi između njih dvoje. Ona nije ustuknula. Nije ni Jakob. Pitanje je bilo blago neprikladno. Ona je klijent banke. Istovremeno, u njemu se nešto pokrenulo, nešto što je imalo veze sa usamljenim večerama i krizom četrdesetih koja se bližila.

Ona je podigla jednu obrvu. Imala je tamnoplave oči, sada je to jasno video, mada su iz nekih uglova delovale gotovo ljubičasto. Nikada to ranije nije video. Možda je u pitanju bila optička varka. Sve u vezi s njom predstavljalo je opšti napad na čula.

Jakob se nakašljao, ko zna već koji put tokom tog nadrealnog sastanka. Trebalo bi da ga okonča i vrati se svom uobičajenom, normalnom životu. Svom dosadnom životu, tiho je šaputao neko u njemu. Egzistenciji koja se prečesto sastojala ni od čega.

Kejt mu je uputila još jedan izazovan osmeh, a on se pripremio da joj se zahvali i odbije. Ali nije mu se dalo. Ma hajde, uradi to, govorio je onaj šapat u njemu. Nikada ti se neće pružiti prilika poput ove.

„Događaj, kažete. Zašto da ne?“, izgovorio je glasom koji je jedva uspevao da prepozna, ali koji je izgleda pripadao njemu. Glasom s kredibilitetom, možda.

Kejt je polako zatreptala. Bila je iznenađena. Ali to nije bilo ništa u poređenju s njegovim iznenađenjem. Najviše od svega je želeo da ustane i kaže *predomislio sam se, sada idite, molim vas.*

„Stvarno to mislite? Hoćete da izađete sa mnom?“ Bilo je teško utvrditi je li radosna ili je u šoku. Pomalo i jedno i drugo, nagađao je. On je pak bio samo u šoku. Šta je to učinio?

„Ja uvek mislim ono što govorim“, rekao je.

Sada su dakle dogovorili dejt. Kejt Ekberj i on. On ju je uzdrmao, izveo je iz takta. Ne bi trebalo da oseća toliko zadovoljstvo zbog toga, ali ga je ipak osećao. Jer nešto mu je govorilo da je to bio prvi i poslednji put da je uspeo da izbacii iz ravnoteže Kejt Ekberj, kraljicu noćnih klubova. Posmatrao je njene zanjihane bokove i visoke potpetice kako se šepure izlazeći iz njegove kancelarije. Prekasno je uvideo da je zaboravio da pita kuda to treba da idu.

„Stigli su tehničari za rasvetu“, rekla je Nana Amundsen, čija je uloga bila da ugovara nastupe izvođača, kao i da služi kao zamenica šefa u noćnom klubu *Kejts*. Nana je sela pored Kejt na plavi somot. Kejt se smestila usred kluba da se tu pozabavi barem delom one silne papirologije, a u tom poslu je uvek bila u zakašnjenju. Nana je iščeprkala svoj telefon. Bila je osoba s kojom je Kejt provodila daleko najviše vremena, čvrsta stena koju je Kejt volela da ima kraj sebe. Noćni klub je upravo investirao u sasvim novo osvetljenje. Malo ljudi razmišlja o tome koliko su svetlo i zvuk važni za stvaranje prave atmosfere za provod. Prethodne godine su kupili novo ozvučenje. Ove lasere i svetlosne efekte za četvrt miliona. A tim novcem *Kejts* inače više nije raspolagao. Gospode, moraće da nabavi još gotovine. I to brzo. Ako bude prestala da plaća fakture, s njom je gotovo u ovoj branši, bankrotiraće, i svi će ostati bez posla, i, i... Prestani. Dosta.

„Nadam se da će ići brzo“, rekla je, ne otkrivajući svoj unutrašnji haos.

Nana uputi Kejt dug pogled. „Da, pošto su tehničari za rasvetu inače poznati po tome. Mnogo su efikasni.“ Glas je bio natopljen sarkazmom inače svojstvenim Nani.

Kejt se iskrivljeno osmehnu. „Dosta s tim neprijateljstvom prema tehničarima.“ Onda se zamislila. „Ali nemoj da im daješ pivo, prošli put su se okomili na ono IPA pivo i napili se kao stoke.“

„Ne želiš da imaš posla s pijanim električarima“, složila se Nana.

Inače, ugovor za pivo im je isticao. *Kejts* je već tri godine sponzorivala pivom jedna mala, ali pomodna švedska pivara. Pogodba je podrazumevala da klub dobije piće, proda ga, pa ga tek onda fakturiše, što treba da se dogodi sada, uoči početka nove godine. Ali Kejt je bila primorana da iz izvesnih razloga u panici isprazni račun firme, pa je sada morala da se svim snagama obuzdava kako ne bi dobila napad hiperventilacije. Možda bi mogla da ubedi pivare da sačekaju sa isplatom? Ali u tom slučaju će morati da se pomoli da se ne pročuje kako Kejt Ekberj ima problema s parama. U suprotnom: bankrot, panika i tako dalje.

„Obećavam, bez alkoholnih pića za tipove koji nam instaliraju lajt-šou“, rekla je Nana, pa otišla da nadgleda radove. Bila je visoka kao manekenka i žilava kao atletičarka, s mišićavim rukama, nogama i stomakom. Uz to je bila najbolja u Švedskoj, možda i u Skandinaviji, kada je trebalo ugovoriti nastup izvođača, i imala je u svom telefonu barem podjednak broj korisnih kontakata kao i Kejt. U toj branši je najvažnija bila dobra mreža kontakata, pa je Kejt, koja je došla iz predgrađa i nije poznavala nikoga, morala svesno da radi na pronalaženju onih najboljih. Danas je bez ikakvog hvalisanja mogla da kaže kako poznaje svakog ko nešto znači u svetu zabave.

Kejt se vratila upoređivanju faktura i dostavnica, najmanje glamuroznom delu posla u svojstvu šefa i vlasnika noćnog kluba. Danas je klub bio zatvoren, ali je u pozadini ipak išla lagana muzika, a kristalni lusteri su svetleli. Kejt prevuče rukom po somotu i nasmeši se, kao što je imala običaj kada je preplavi ljubav prema onome što je sama stvorila. *Kejts* je radio

četvrtkom, petkom i subotom. Ponekad čak i nedeljom, onda kada bi neki izvođač bio u gradu ili kada im dođe da organizuju veče posvećeno nekoj posebnoj niši. Otvarali su u 22 ili 23 časa, zatvarali u različito vreme, što je donekle zavisilo od toga kako se noć odvija. Ako je novac samo sipao, umeli su da ostanu otvoreni do pet, ali u poslednjim satima pred zatvaranje uvek bi došlo do nevolja, pa je sve zavisilo od procene. Ostalim danima je lokal zvrjao prazan, kao danas, ili bi se iznajmljivao za privatne zabave, događaje ili pojedinačna snimanja.

Noćni klub je bio smešten na tri sprata u samom središtu Bibliotečke ulice. Na nivou ulaza prvo se nailazilo na garderobu, zatim je sledio veliki plesni podijum sa tri šanka, kuhinja za osoblje, i u samom dnu restoranska kuhinja. Posluživali su neka jednostavna jela, ali je fokus bio na plesu i muzici. Na drugom spratu se nalazio balkon s kog je Kejt obožavala da posmatra plesni podijum. Tamo gore se nalazio i mali, pomalo tajni klub u klubu: *Bar noar*, ekskluzivni deo koji se obično nazivao *Vip*. Tamo je spisak gostiju bio izuzetno striktan. Ulazili su samo najbogatiji, najpoznatiji i najtraženiji gosti. A oni nisu predstavljali Kejtin omiljeni segment noćnog sveta. Ona je znala kako je to nalaziti se po strani i ne pripadati. Ponekad možda nije bila dovoljno stroga, pa bi unutra pustila poneku prekobrojnu devojkicu iz predgrađa ili zaboravljala da bude čvrsta i hladna. Ali Stokholm nije uvek bio ljubazan grad, a ona je želela da to prevaziđe, umesto da stvara dodatnu surovost i strahove. Na trećoj etaži nalazili su se prostorije za osoblje, magacini i Kejtina mala, pretrpana kancelarija. Mada se najbolje osećala kada sedi tu u velikom klubu i radi. Sluša muziku koja teče iz zvučnika, razgovara sa osobljem koje se tu zatekne, gleda uglancane šankove i svetlucave flaše, fantazira o večerima koje planira i priseća se naročito uspehlih noći. Kao onda kada su se jedne večeri pojavili krunska princeza i njen partner i sa nekoliko odabranih prijatelja smestili se u *Bar noaru*. Ili kada su neki od najpoznatijih svetskih di-džejeva preuzeli miksetu i zatim dva

---

sata spontano puštali muziku, dok je plesni podijum eksplodirao u preznjenoj ekstazi. A ona je obožavala da vidi fizičke dokaze svojih dostignuća. Kao na primer logotip sa imenom i malecnom kraljevskom krunom koji se nalazio svuda – na salvetama, skupom, tamnoplavom specijalno poručenom tepihu na ulazu i na svakom jelovniku. U doba kada je bila najsiromašnija, Kejt ga je mesecima skicirala, a njegovo registrovanje je koštalo pravo malo bogatstvo za dvadesetjednogodišnjakinju bez društvenog ili ekonomskog kapitala. Sada je logotip predstavljao oličenje njenog uspeha. U ovom okrutnom svetu, ona je uspela da postigne nemoguće. Kao sasvim obična devojka otvorila je ekskluzivan, sofisticiran noćni klub u koji su danas želeli da dođu svi koji nešto znače. Klub u kom su visili svetski poznati umetnici, mladi članovi kraljevske porodice i milijarderi iz celog sveta. Noći su bile intenzivne, ponekad glamurozne, ponekad na granici ludila, ali uvek zabavne. Kejt je ostajala sve dok ne ode i poslednji gost, i retko je odlazila na spavanje pre jutarnjih časova. Kretala se kao pauk po svojoj mreži, cmakala, grlila i laskala okolo. Razgovarala je s najvažnijim gostima, neprestano bila u kontaktu sa di-džejevima za to večer, i upravljala svime tako da se klub krčka u baš onom vajbu koji je potreban. Držala je na oku mlade devojke da se nijednoj ne bi desilo nešto loše, slušala tajne koje su pripiti gosti želeli da joj povere i neprestano razmenjivala SMS-ove s ljudima, stavljala nekog na spisak, a nekom drugom poručivala da mora doći jer je te večeri prosto čarobno. Obožavala je baš sve u vezi s tim, što može da ponudi beg od stvarnosti i zabavu na uzdrhtalom plesnom podijumu, da međusobno upoznaje prave ljude, da dočekuje švedske igrače iz NHL-a, megainfluensere i pobednike na švedskom izboru predstavnika za Evroviziju. Potom bi naredni dani bivali posvećeni ugovaranju nastupa izvođača, reprezentaciji i sastancima. Bio je to katkad ciničan način života, u kom su tekle reke novca, alkohola i droge, ali njoj ništa drugo ne bi bilo toliko privlačno. Još otkako je Kejt prvi put

bila u školskoj diskoteci, na jednoj uzbudljivoj večeri koju su organizovali devetaci, gajila je neobuzdanu ljubav prema magiji koja je nastajala onda kada muzika, ples i tama navedu ljude da se okupe i na neko vreme misle samo o sadašnjem trenutku. Tamo, na plesnom podijumu u školskoj trpezariji, ona je uspela da zaboravi sve osim potmulog ritma koji je dopirao iz zvučnika, hipnotišućeg pulsiranja u telu i potpune sreće koju je osećala u svakoj ćeliji kada se prepusti tome.

Nana se vratila sa čašom vruće vode koja se pušila i debelom kriškom limuna u njoj. Ona je zakoračila u Kejtin život četiri godine ranije, i predstavljala je važan razlog za to što je klub i dalje bio relevantan u prestonici. Spustila je čašu pred Kejt.

„Hvala. Kako je prošlo?“ Kejt je grejala šake na čaši i pila u malim gutljajima. Vikendom je klub odisao toplotom. Ljudi su plesali i provodili se kao da sutra neće doći. Preko dana se osećalo kolika tu promaja zapravo vlada. Kejt mahnu čistačici koja je ribala pod, i Emilu, njenom istetoviranom šefu bara, koji je tu pravio inventar za predstojeći vikend. Dobro je poznavala sve svoje zaposlene, i većina njih je radila kod njih već nekoliko godina. Bio je to jedan od važnih ključeva uspeha; imati najbolje osoblje, dobro postupati prema ljudima i stvoriti u njima želju da ostanu tu.

Nana je gurnula ruke u zadnje džepove crnih farmerki. „Prošlo je dobro. Ako ništa ne bude eksplodiralo, imaćemo novi lajt-šou.“

„Držimo palčeve da ne bude eksplozija. Šta je sledeće na redu?“

Nana je uzela svoj telefon, uvukla crnu svilenu košulju u pantalone, pa su započele svoju uobičajenu raspravu o tome ko je u trendu, sa kime treba da stupe u kontakt i koje di-džejeve moraju da dovedu.

Parvin Gali, odgovorno lice u klubu za PR i društvene mreže, svratila je posle jednog sata. Parvin je uzela kafu i smestila se na sofu. Široko je zevnula.

„Umorna?“, upita je Nana.

„Bila sam u jednom ilegalnom klubu kod Globena do šest jutros.“

„Zar ti nikada ne spavaš?“, pitala je Kejt. Parvin je bila samo četiri godine mlađa od nje, ali je imala izdržljivost tinejdžerke na red bulu. Kejt je morala da odspava barem s vremena na vreme, dok je Parvin obožavala da se provodi po celu noć.

„San je za slabiće“, odvratila je Parvin, pa prešla rukom po obrijanoj glavi. Imala je čupave obrve, alku u nosu i najlepše usne koje je Kejt ikada videla. Parvinina majka Iranka predavala je studije roda, njen otac Italijan je držao restoran, a braća i sestre su joj izgleda svi bili genijalci. Parvin je studirala astrofiziku, oblast za koju je Kejt jedva znala da postoji, dok nije prekinula studije i umesto toga počela da se bavi društvenim mrežama. Sada je u klubu *Kejts* bila nezamenljiva baš kao i Nana. Zajedno su sačinjavale trio koji je u rukama držao ključeve grada.

„Jesi li videla članak u novinama?“ Parvin je iskapila kafu i zabola nos u telefon. Palčevi su joj neprestano bili u pokretu.

Kejt zadovoljno klimnu glavom. Videla ga je. Za vikend ih je posetio jedan od zaista poznatih holivudskih Šveđana koji je došao kući da bi zaigrao u nekoj božićnoj komediji. Zadržao se nekoliko sati. Neke poznate ličnosti nisu želele da ih fotografišu, a u klubu *Kejts* su uvek poštovali njihov integritet. Članovi kraljevske porodice, političari i umetnici su znali da mogu da računaju na diskreciju. Ali baš ovaj holivudski Šveđanin je rado puštao da ga fotografišu jer je znao koliko to znači Kejt, a Parvin se zatim pobrinula da slike „procure“ u štampu, pa su dobili čitav tekst na dve strane. Besplatna reklama.

„Dobro si to izvela“, pohvalila ju je Kejt.

„Ima li nešto za jelo?“, upitala je Parvin, ne odvajajući oči od mobilnog. Očigledno joj je bila potrebna dopuna energije.

Kejt pokaza glavom ka kesi s veganskim rolnicama sa cimetom koje je kupila za svoju PR genijalku, pa su nastavile da pričaju o poznatim ličnostima, umetnicima, divama i filmskim

zvezdama koje su želele da vide u klubu ili bi ih pak najradije izbegle. Cilj je, kao i uvek, bio savršena mešavina. Kejt je obožavala kreativne ljude u oblasti mode, filma, arhitekture i fotografije, Nana je organizovala pojavljivanje bogatih i poznatih, a Parvin se brinula da se naprave slike, kao i da zatim zajedno sa heštegovima dospeju na društvene mreže i u štampu. Sve tri su bile saglasne u pogledu toga da žele dobro odmerenu mešavinu godišta gostiju, i *Kejts* je bio jedini noćni klub u Švedskoj koji je uspevao da ima kul i mešovitu publiku, i da istovremeno posluje s dobitkom. Ne računajući to što je ona sada švorc, razmišljala je Kejt. Videla je kako joj stiže mejl od revizora, i znala je da je reč o fakturi za rasvetu koja je trebalo da stigne, sa kratkim rokom plaćanja. *Smireno, samo smireno. Diši.*

Parvin je uzela i poslednju rolnicu, Nana je odnekud izvukla turpiju za nokte i flašicu s lakom koralnocrvene boje, a Kejt je otpila malo vode s limunom, dok se razgovor vodio u naletima.

Kejt je bila isključila zvuk na telefonu. Sada je vibrirao na stolu ispred nje. Mama, pisalo je na ekranu. Jebote, šta sad hoće? Možda je pijana?

„Zvala je i mene“, rekla je Nana pošto je primetila natpis na ekranu koji je Kejt pokušavala da ignoriše.

„Jesi li pričala s njom?“, upitala je Kejt, ne želeći da uvlači koleginicu u svoja sranja.

Nana bezbrižno klimnu glavom. „Aha.“

Ali zašto, za ime sveta? Kejt nije razgovarala s majkom ako nije primorana na to. „I, šta je rekla?“

Nana se pažljivo počesa po obrazu sveže lakiranim kratkim noktom. Bila je usvojena iz Etiopije, imala je jagodice na koje bi se neko mogao poseći, i najduže prirodne trepavice na svetlu. Kada se počesala po kosi, pa našušurila svoju afro-frizuru, brojni srebrni lančići su joj zazveckali oko ručnih zglobova. Nana je te godine napunila četrdesetu – za tu priliku su ovde održali potpuno otkačenu megažurku – ali je izgledala kao da

joj je dvadeset deveta. Bila je istinski kul, i nije bilo nijednog bitnijeg kluba u Njujorku, Berlinu ili Madridu koji nije posetila, pa je Kejt najmanje od svega priželjkivala da Nana sazna nešto više o njenoj bednoj i sramotnoj prošlosti.

„Samo smo malo ćaskale“, rekla je Nana, ogledajući se u svom telefonu. „Pitala je kako si ti. Znaš već, kao što keve inače rade.“ Koliko je Kejt bilo poznato, Nana je za razliku od nekih imala potpuno normalnu kevu.

„Zar nećeš da se javiš?“ Nana je pokazala glavom ka telefonu koji je zvonio, kao da je ohrabruje na taj korak. Kejt ga preko volje uze u ruku.

„Zdravo, mama“, rekla je, praveći se da ne primećuje kako Nana i Parvin bez reči komuniciraju jedna sa drugom. Nijedna od njih dve nije znala odakle ona dolazi, šta je sve proživela, šta je radila. U Parvininoj porodici svi su se međusobno voleli i podržavali. Nana je imala mamu, tatu, dva brata i sigurnost odrastanja u užoj porodici kao vetar u leđa. One se nisu susretale sa onim što je Kejt morala da doživljava.

„Počela sam da se brinem, kako si?“

„Dobro sam“, rekla je Kejt. Mama je zvučala trezno, i to je naravno dobro, ali u tom slučaju je postojalo još manje razloga da se njih dve čuju, prema onome kako je Kejt gledala na to. „Radim“, dodala je oštro, pa se odmah postidela. Kao da se vraćala na stare obrasce ponašanja čim začuje mamin glas.

„Samo sam htela da proverim sećaš li se da treba da mi dođeš u posetu.“

Sranje. Naravno da je potpuno zaboravila na to uz sve što se događalo u poslednje vreme. „Da. Poslaću ti poruku kada budem krenula, u redu?“

Kejt prekide vezu, izbegavajući Nanine i Parvinine poglede, osećajući se kao da je pritiskaju njene brojne prljave tajne. Prava je folirantkinja. Niko nije znao šta je radila tog dana i u šta se na idiotski način svojeručno uvalila. Nana i Parvin su se pouzdale

u nju, poštovale je i verovatno je volele, a šta bi rekle kada bi saznale? Kako bi je tada gledale? Upravo je ta pomisao, da bi njihovo poštovanje i toplinu mogao zameniti prezir, ili možda čak sažaljenje, možda i bila najgora. Moglo bi se pomisliti da će ona, koja je odrasla uz toliku prljavštinu, toliku sramotu, oguglati na takve stvari. Ali ne ide to tako. Što joj je bolje išlo, to je više stvari bilo na kocki, a osećaj stida se pojačavao.

U mislima se vratila na to kako je Jakob Grim izvio obrvu kada je od njega zatražila kredit. Kejt odahnu, lagano, naglašeno. Omča se stezala, osećala je to. Kako je mogla biti tako glupa da dozvoli da se ovo dogodi? Trebalo bi da započne sa sastavljanjem spiska mera koje bi mogla da preduzme, odlučila je. Policija, razume se. Ili advokat? Da zatraži pomoć od kriminalaca? Nešto drugo? Ali šta?

Osmotrla je Nanu i Parvin, koje su se sada bučno prepirale oko nečega. Sigurno je u pitanju neki novi influenser o kom im se mišljenja razlikuju. Kasnije će razmišljati o tim glupostima, odlučila je. Bila je to dobra strategija. Odlaganje za kasnije onoga što se ne može rešiti odmah, jer bi se u suprotnom utopila u brigama. Ponekad bi prošlo i samo od sebe, pa kakvog onda ima smisla brinuti unapred? Čak i ako joj je unutrašnji osećaj govorio da ovaj razlog za brigu neće tek tako nestati bez borbe.

„S kim ideš?“, upitala ju je Nana posle nekog vremena.

„Kuda?“, odvrati Kejt.

„Na minglovanje*, večeras. Zar nisi rekla da ti je onaj glupi finansijer otkazao? Hoćeš onda da preskočiš? Ipak bi bilo bolje da odeš?“ Nana je protrljala prste kao da broji novac.

„Znaš šta, idem, i to sa svojim bankarom.“ Kejt brzo ponovo uze čašu i otpi nekoliko gutljaja, ne usuđujući se da pogleda u Nanu. Kad se već govori o gubljenju kontrole nad ovim ili onim.

---

* Minglovanje – od engleskog *mingle* – mešati se, označava neobavezno druženje i časkanje sa različitim ljudima u (naročito poslovnim i formalnim) društvenim prilikama. (Prim. prev.)

Nana je prestala s turpijanjem noktiju, pa joj uputi sumnjičav pogled. „Misliš na Nou? Pa zar on nema tipa dvanaest godina?“

Kejt se napravi da je potpuno zaokupljena nekim tekstom na kompjuteru. Radije nego da slaže, izabrala je da jednostavno ne odgovori. Bila je to još jedna strategija koju je dovela do savršenstva.

Nana se posle nekog vremena lagano udaljila na putu ka nekoj novoj katastrofi, Parvin je bila zauzeta glasnim telefonskim razgovorom s nekom novinarkom iz skandinavskog *Voga* koja je želela da napravi reportažu i nađe se na VIP spisku, pa se Kejt za mrvicu opustila.

Dobro. Očigledno, večeras izlazi s Jakobom Grimom. Iako deluje potpuno nezamislivo. Slatki Noa bi zapravo predstavljao manje čudan izbor. Ona se i dalje nije povratila od iznenađenja zbog toga što je Jakob pristao. Naravno, očajnički joj je bio potreban pratilac kao što je on, neki ugledan i dosadan tip iz sfere finansija, ali je to pitanje pre svega bio način da povрати moć u situaciji u kojoj se osećala nelagodno. Jer nju je užasavala neravnoteža između njih dvoje, a uvek kada se uplaši ili oseti nesigurno, reaguje kao životinja koja je dospela u tesnac: prelazi u napad. A onda je Jakob pristao. Uprkos tome što je bilo sasvim očigledno šta misli o njoj. Kejt zapravo nije bila naviknuta da se ne dopada muškarcima. Barem ne pre nego što je upoznaju. I pre nego što uvide da je ona Kejt koju je pokazivala okruženju u velikoj meri konstruisana ličnost, sjajna fasada, a dotad bi ih ona ionako već odavno ostavila.

Kejt je oko pet sati krenula peške kući da se dotera. Izvadila je haljine i aksesoar i poredala ih ispred ogledala. Nije bila naročito oduševljena idejom odlaska na to minglovanje, uviđala je dok je ostavljala svetlucavu haljinu nekog pomodnog švedskog kreatora i umesto nje uzimala jednu svetloplavu. Ali morala je, pa joj je preostajalo samo da stisne zube i pruži ono naj-najbolje od sebe. Naposletku je odlučila da odigra na sigurno, pa je uzela sivu haljinu s tankim srebrnim nitima koju

je sama kupila u jednoj prodavnici polovne odeće. Često je dobijala odeću, aksesoar, šminku i cipele na poklon od dizajnera, predstavnika robnih marki i modnih kuća koje su želele da se njihovi proizvodi vide na fotografijama Kejt Ekberj. Spolja gledano, ona je živela zavidno otmenim životom, sa skupim zabavama, prestižnim događajima i uvek lepom odećom. Ali većina toga je predstavljala samo pozajmicu, spoljašnjost i himeru – neku vrstu uzajamnog iskorišćavanja. Isti ljudi koji su joj danas slali besplatne stvari sutra joj ne bi rekli ni zdravo kada bi klub *Kejts* bankrotirao. Navukla je tesnu podsuknju i preko nje sivu haljinu. Dobro joj je pristajala, laskavo ističući sve što treba.

Na događaju će sve vrveti od potencijalnih finansijera. Generalnih direktora koji bi lako mogli da iskašlju četvrt miliona kako bi gledali u klubu svog omiljenog di-džeja, ili predstavnika poznatih marki žestokih pića koje bi mogle da sponzorišu novi šank. Ili rasvetu. A to su bili ljudi koji nikada ne smeju da saznaju to što ona skriva. Koliko je očajna. Suzbila je nemir u sebi istom onom čeličnom voljom, upornošću i snažnom žudnjom koja ju je i dovela ovamo – da bude važna i tražena. Uspela je da potisne sećanja na ono veće sve dok se njena prošlost nije iznenada otelotvorila u pojavi Ubea Videštrema jednog hladnog i tmurnog novembarskog dana. Ako bi istina izašla na videlo, uništila bi joj život. Nije to bila nikakva melodramatična reakcija, već činjenica. Ono što je izgradila bilo bi joj oduzeto, i sve bi ispalo kao u nekom od košmara koji su joj se stalno vraćali, a u kojima joj otimaju sve što poseduje, baš kao i dostojanstvo i ljudskost, dok ljudi stoje okolo i podrugljivo se smeju, ne mrdnuvši prstom da joj pomognu.

Kejt je uzela sivu pismo-tašnu, premestila u nju telefon, kreditnu karticu, ruž za usne i ključeve, susrela svoj pogled u ogledalu, pa prekorila samu sebe. Prestani da razmišljaš o tome. Prestani da se glupiraš, Kejt. Pusti to. Ona je sama rešavala svoje probleme još od malih nogu. Otkako zna za sebe, znala

je i to da ni od koga neće dobiti pomoć. Navikla je na to. Izvući će se i iz ovoga sada.

Nek svi idu u tri lepe, pomislila je buntovno. Bio je to dobar izraz. Jednog dana će dati svojoj komšinici Beti da ga izveze na miljeu koji će okačiti na zid.

Nek svi idu u tri lepe.

Jakob je rano stigao na minglovanje u američkoj ambasadi, jer je uvek dolazio na vreme. Čovek treba da izvršava svoju dužnost, održava obećanja, pojavljuje se u naznačeno vreme i tako dalje i tako dalje. Nije to bilo nešto oko čega je lupao glavu. Ako je rekao da će negde doći, onda bi i došao. Bez obzira na to koliko je impulsivno doneo odluku da prihvati poziv. Kejt Ekberj je pozvala telefonom njegovu asistentkinju u banci i ostavila joj adresu prijema, koji je zapravo predstavljao otvaranje izložbe moderne američke fotografije, pa mu tako nije preostao nikakav izgovor da izneveri obećanje koje je dao.

I sada je bio tu, smrznut na nemilosrdnom zimskom vetru, nekoliko minuta pre naznačenog vremena, osećajući nelagodu. Ambasada je bila na lepom mestu u blizini vode, ali se u vazduhu osećala ledena hladnoća. Gosti su stizali u grupicama, muškarci u dugim kaputima i sa debelim šalovima, žene u kaputićima, klopavarim zimskim čizmama i tu i tamo ponekom kapom. Biće mnogo ljudi. On nije mogao tačno da se seti kada je poslednji put prisustvovao nekom takvom okupljanju. Preko dana je bio okružen zaposlenima, klijentima i kolegama, razume se, ali prošla je čitava večnost otkako se našao u nekoj društvenoj prigodi izvan radnog vremena.

Odlučio je da uđe i sačeka tamo, pridržao je vrata nekim mlađim ženama, pa ušao za njima. Nekada davno je i on išao na večere u parovima, roštiljanja, pa čak i neke izlaske. Ali s godinama su se večere, odlasci na pivo i zabave proredili, pošto su se ljudi navikli na to da on nikada ne dolazi, pa su prestali i da ga pozivaju. Njemu to nije nedostajalo, naprotiv, više mu se dopadala samoća. Zbog toga se odvikao minglovanja. Da li je uopšte mogao da se seti kako se to radi?

Ostavio je kaput u garderobi, stao blizu ulaza i trudio se da deluje kao da se oseća sasvim udobno u toj situaciji, a ne kao da ga sve vreme obuzimaju žmarci od nelagode. Tu je bilo više muškaraca nego žena, većina je bila njegovih godina, možda malčice mlađa, animirana i nekako *živa*. Nije uočio nikog koga poznaje dobro, ali većina lica su bila blago poznata, delom iz sfere posla, a delom iz javnosti. On je jedini nosio kravatu. Uz to je i jedini imao prsluk i belu košulju. Ostali muškarci su bili neobaveznije, a sasvim sigurno i modernije odeveni. Na sebi su imali košulje svetloplave ili sjajne sive boje, čak i uz poneku ljubičastu, tu i tamo i ružičastu. Nije bilo kravata na vidiku. U nekom trenutku u poslednjih desetak godina moda se očigledno promenila, a on nije bio u toku s tim. Popravio je čvor na kravati. Neka žena iz finansija koju je sretao u bankarskom poslovanju klimnula mu je glavom, ali nije ničim pokazala da namerava da mu priđe i pozdravi se. On joj je odvratio klimanjem i lagano uzdahnuo. Nadao se da će nekako preživeti to veče. Pogledom je prelazio preko fotografija, portreta filmskih zvezda, ličnosti iz oblasti kulture i političara. Nije to baš bio njegov stil, ali je ipak bilo interesantno.

A onda je Kejt zakoračila unutra, i Jakob je čuo kako se prigušeno mumlanje širi prostorijom. Kao da su se svi istovremeno okrenuli ka njoj. Neki su otvoreno piljili, drugi su počeli da se došaptavaju, jedna žena je čak hitro napravila fotografiju svojim mobilnim telefonom. Kejt je izgledala kao da nimalo ne haje za to, ugledala ga je i uputila mu osmeh zbog

kog su se ljudi sada osvrnuli ka njemu. Jakob joj je odvratio ukočenim klimanjem.

„Presvukla si se“, rekao je.

I sam je čuo koliko je to nezgrapno zvučalo. On je nekada davno zapravo umeo da vodi konverzaciju, iako nikad nije baš obožavao ćaskanje, ali sada je bio pomalo zaslepljen njenom pojavom. Sjajna kosa, smele široke obrve i haljina koja je pratila njene obline kao ljubavnik u zanosu izazivali su u njemu dezorijentisanost. Šta je Kejt očekivala od njega? Zbog čega ga je izabrala za pratioca?

Kejt je naherila glavu i uputila mu svoj prepoznatljivi osmeh.

„Hvala, i ti lepo izgledaš.“ Glas joj je bio tih i pomalo promukao, a negde u dubini njenih tamnoplavih očiju naziralo se svetlucanje.

„Izvinjavam se“, rekao je Jakob. „Hteo sam reći da izgledaš fantastično.“ Sada je uspeo da zvuči kao normalno ljudsko biće.

„Hvala.“ Kejt je preuzela dve čaše šampanjca s poslužavnika koji im je hitro prineo jedan konobar. Jednu je dala Jakobu.

Ima lepe ruke, ponovo primeti on. Te večeri je na nekoliko prstiju imala tanko zlatno prstenje, a na jednom kažiprstu je nosila prsten u obliku svetlucavog slova V. U ušima su joj se presijavale minduše različitih veličina i izgleda. Njemu se sve to činilo kao blago avanturistički poduhvat, jer nikada ranije nije sreo ženu kao što je Kejt. Možda je u tome i ležalo objašnjenje njegovog interesovanja za nju? Bila je drugačija od žena koje je on upoznavao i sretao. Drugačija od žene koja...

„I ti izgledaš fantastično“, rekla je ona, prekidajući sumorno raspoloženje koje ga je sve brže obuzimalo. Podigla je čašu ka njemu da nazdravi, i on ponovo dobi isti onaj osmeh. S jamicama na obrazima i podtekstom koji zaista nije bio u stanju da protumači, izuzev tako kao da se ona po svoj prilici zabavlja na njegov račun.

„Šegačiš se sa mnom“, konstatovao je, ali bez oštine, i možda takođe s nekim sjajem u očima. Ona je bila lepa, a on je i dalje bio dovoljno muškarac da na njega to ima uticaja.